

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Krzyżewska
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Suwałkach

sprawy **A. K.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu (...) S.A. w S.**

o odprawę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki A. K. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa (...) S.A w S. kwotę 7.217,00 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od powódki A. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Suwałkach kwotę 759,48 zł (siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych i czterdzieści osiem grozy) tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wystąpiła przeciwko Przedsiębiorstwu (...)Spółce Akcyjnej w S. z pozwem o zapłatę kwoty 644.561,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2009r. do dnia zapłaty. Ponadto domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż łączyła ją z pozwaną spółką umowa o pracę na czas nieokreślony, która została jej rozwiązana przez pracodawcę w dniu 20 października 2008r. za wypowiedzeniem. Podnosiła, iż na mocy ustnych ustaleń pomiędzy stronami uzgodniono, iż w przypadku rozwiązania z powódką umowy o pracę w terminie 5 lat od dnia 7 listopada 2007r. pracodawca wypłaci jej dodatkową odprawę w wysokości równoważnej kwocie wynagrodzenia za okres 5 lat.

Wobec faktu, iż została jej wypłacona jedynie odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, powództwo uznała za zasadne.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu kwestionował istnienie po swojej stronie jakiegokolwiek zobowiązania finansowego względem powódki, zaprzeczając, by łączyło ich ustne porozumienie uzasadniające roszczenie powódki. Wskazał, iż wszelkie należności z tytułu rozwiązania z nią umowy o pracę zostały uregulowane, w tym wypłacił powódce przyjętą na siebie dobrowolnie wypłatę odprawy w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

W toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. pozostawała zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) Spółce Akcyjnej w S. od dnia 1 kwietnia 2004r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku głównego księgowego (umowa o pracę – k. 3 części B akt osobowych, koperta k. 98 akt).

W 2007r. spółka litewska podjęła starania zmierzające do nabycia 100% akcji Przedsiębiorstwa (...) w S.. Zarząd tejże spółki negocjował warunki sprzedaży i podejmował działania mające na celu uzyskanie jak najkorzystniejszych dodatkowych gwarancji, między innymi uprawnień pracowników w niej zatrudnionych (bezsporne).

W dniu 13 listopada 2007r. pomiędzy (...)spółką prawa litewskiego (kupujący) a T. W. (sprzedającym) została zawarta umowa sprzedaży akcji Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej w S.. W umowie tej zawarto również zastrzeżenia, w których kupujący zobowiązał się, że w terminie 5 lat od dnia 7 listopada 2007r. nie rozwiąże ze sprzedającym oraz pracownikami zatrudnionymi na czas nieokreślony, ani nie pogorszy warunków wynagradzania. W przypadku niewywiązania się z przedmiotowego zobowiązania pracodawca wypłaci pracownikowi dodatkową (niezależną od świadczeń przysługujących pracownikowi, zgodnie z kodeksem pracy) odprawę w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia z daty naruszenia zobowiązania (umowa – k. 149 – 152). Ze strony kupującej występował członek Zarządu N. D..

Aneks z dnia 12 grudnia 2007r. do umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 2004r. pracodawca zobowiązał się, iż w terminie 5 lat począwszy od dnia 7 listopada 2007r. nie rozwiąże z A. K. umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, ani nie pogorszy warunków jej wynagradzania. W przypadku niewywiązania się z przedmiotowego zobowiązania pracodawca wypłaci A. K. dodatkową (niezależną od świadczeń przysługujących pracownikowi, zgodnie z kodeksem pracy) odprawę w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia z daty naruszenia zobowiązania. Powyższe zobowiązanie oraz sankcje za jego niezrealizowanie wskazane powyżej miały nie obowiązywać w sytuacji, w której pracodawca uprawniony byłby do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz przestawały obowiązywać z chwilą, gdy przychód spółki za dany rok obrotowy byłby niższy niż wynikający z zatwierzonego i poddanego badaniu przez biegłego rewidenta sprawozdania za rok obrotowy 2007 (aneks do umowy o pracę – k. 5 i akta osobowe powódki k. 98).

W dniu 20 października 2008r. Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna w S. rozwiązało z A. K. umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony z dnia 1 kwietnia 2004r. z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczyna wypowiedzenia został wskazany brak porozumienia pomiędzy zarządem spółki a pracownikiem umożliwiający dalszą współpracę w perspektywie rozwoju przedsiębiorstwa przewidywanego przez nowego właściciela spółki (rozwiązanie umowy o pracę – k. 4).

A. K. została wypłacona sześciomiesięczna odprawa, na podstawie wskazanego wyżej aneksu (bezsporne).

Wyrokiem z dnia 9 września 2009r. Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt III Pa 10/09 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 maja 2009r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki A. K. kwotę 35.808,90 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę i oddalił powództwo A. K. o przywrócenie jej do pracy, orzekł o kosztach procesu i oddalił

apelację pozwanego w pozostałym zakresie (wyrok – k. 229 akt IV P 183/08). Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 15.04.2010r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 287 akt IV P 183/08).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Roszczenie powódki jest w sposób oczywisty bezzasadne, dlatego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka w niniejszym procesie domagała się kary umownej w kwocie stanowiącej równowartość pięcioletnich jej zarobków za naruszenie zakazu rozwiązania umowy o pracę zawartej między stronami na czas nieokreślony. Powyższe roszczenie wywodziła z ustnych porozumień przeprowadzonych przez zarząd spółki ze stroną litewską w dniu 17 października 2007r., a spisanych następnego dnia, lecz nie podpisanych.

Zgodnie z regułą dowodową ustanowioną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie powódkę A. K. obciążał zatem dowód wykazania, iż przysługuje jej wobec pozwanej spółki roszczenie o zapłatę kwoty 644.561,00 złotych.

Należy zauważyć, że na potwierdzenie podnoszonych w pozwie okoliczności, tj. jakoby pozwana spółka zawarła z powódką porozumienie, iż w przypadku rozwiązania z nią umowy o pracę przed upływem 5 lat od dnia 7 listopada 2007r. zapłaci na jej rzecz karę umowną w kwocie stanowiącej równowartość pięcioletnich zarobków, powódka przedstawiła projekt porozumienia z dnia 18 października 2007r. (k. 137 akt), z którego nie wynikało, kto reprezentował pozwaną spółkę, jak też stronę litewską. Powyższe porozumienie nie zostało też podpisane przez którąkolwiek ze stron. A zatem przedstawione przez powódkę porozumienie nie jest nawet dokumentem prywatnym, który dopiero jeżeli jest podpisany stanowi zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie złożone w dokumencie. Brak podpisów oznacza, iż żadne oświadczenie woli nie zostało złożone, a porozumienie takie mogło zostać sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania.

Ponadto zeznania powódki, jak też świadka H. D.(00:52:52), w których wskazywali, iż strona litewska zgodziła się na warunki wskazane w przedłożonym porozumieniu są niewiarygodne jako niepotwierdzone w zgromadzonym materiale dowodowym. Powyższe zeznania stoją w oczywistej sprzeczności z umową sprzedaży akcji, jak też z zawartym w dniu 12 grudnia 2007r. z powódką aneksem do umowy o pracę, w którym pozwana spółka gwarantowała odprawę w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia w przypadku rozwiązania z powódką umowy o pracę w terminie 5 lat od dnia 7 listopada 2007r. Ponadto powódka własnoręcznym podpisem potwierdziła przyjęcie do wiadomości przedmiotowego aneksu informującego o wprowadzeniu zmian do umowy. Oświadczenie woli powódki nie było dotknięte wadą, pracodawca nie stosował wobec powódki groźby, ani podstępu. Warta podkreślenia jest również okoliczność, iż prawomocny wyrok oddalający przywrócenie powódki do pracy zapadł 9 września 2009r. i przez następne niespełna 2,5 roku powódka nie domagała się dodatkowej odprawy pieniężnej, ponad wypłaconą, co świadczy o tym, że była świadoma warunków umowy, której zaakceptowanie potwierdziła podpisem.

Ponadto treść tych zeznań jest nielogiczna i sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego. Trudno bowiem uznać, iż spółka, tak ważne kwestie dla pracowników regulowałaby jedynie w formie ustnej, bez potwierdzenia w formie pisemnej. Nie sposób też uznać, iż zarząd niedbałby o swoje interesy, nie chciał potwierdzenia na piśmie tak korzystnych dla siebie warunków. Zeznania świadka H. D. (01:27:32 i dalej), który już od kilku lat jest emerytem, zaś na moment zawierania umowy ze stroną litewską jawią się jako mało przydatne zwłaszcza, że w zasadzie w ocenie Sądu udzielał odpowiedzi wymijająco, a ponadto dodał, że to nie formalne porozumienie było pisane u powódki na komputerze.

Ponadto zeznania powódki i świadka są sprzeczne z zeznaniami świadka S. Z. (00:10:35), który nie słyszał o takich korzystnych rozwiązaniach, mimo, że też rzekomo go dotyczyły, jak twierdziła powódka, świadek ten podał, że (00:24:59) nigdy powódka z nim nie rozmawiała na ten temat, ani też pozwany.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka E. D.(byłej pracownicy), której zeznania nic istotnego do sprawy nie wnoszą. Ani świadek B. P. (00:26:16) ani Z. A. (00:52:21) nie wskazali na okoliczności, które mogłyby potwierdzić wersję

powódki. Ich wiedza, to głównie przekazywanie sobie różnych informacji między pracownikami. Wskazywali oni, że A. K. – główna księgowa skoro miała pieczętkę z napisem „prokurent” to była w zarządzie a więc ważną osobą w spółce (01:05:16) brała udział np. w naradach, udzielała informacji.

W jawnej sprzeczności z twierdzeniami powódki stają zeznania świadka J. A. i N. D.. Osoby te reprezentowały w trwających negocjacjach kupującego – stronę litewską. Na wniosek powódki – świadkowie ci zostali przesłuchani po odebraniu przyrzeczenia w obecności biegłego języka litewskiego. Świadek J. A. (00:19:23) zaprzeczył, aby okazywany oraz odczytany mu projekt porozumienia z k. 137, bez nazwisk i podpisów, w ogóle był mu znany, czy też dyskutowany na jakimkolwiek etapie trwających negocjacji. Podkreślił, że rozmowy toczyły się z zarządem i nie było żadnych innych ustaleń. Wszyscy pracownicy otrzymali jednolite gwarancje innych zapisów i oświadczeń nie było. W jego ocenie negocjacje prowadzone były z zarządem, a nie było w nim powódki, zaś ze strony litewskiej – reprezentował świadek, N. D.. Natomiast B. był jedynie analitykiem i patrzył na finansowe dokumenty, ale nie miał wpływu na decyzje. Również świadek N. D. potwierdził wynegocjowane zabezpieczenia dla pracowników, które wprowadzono aneksami do umów z pracownikami. Brak jest przesłanek, aby odmówić wiary ich zeznaniom, tym bardziej, że znajdują one poparcie również w dołączonych umowach, aneksach do umów, jak też w zeznaniach pozwanego (00:45:15 i dalej).

W ocenie Sądu wymowne jest zeznanie powódki (01:39:24), że nie odwoływała się do otrzymanego aneksu do umowy o pracę, a czekała jedynie, że dobrowolnie zarząd sam wobec niej zmieni ustalenia. Powódka nie wykazała, aby ktokolwiek inny w spółce takie zabezpieczenia w ogóle otrzymał.

W zaistniałej sytuacji, Sąd nie mógł uznać zasadności żądania pozwu. W ocenie Sądu strona litewska nie wyraziła zgodny na tak korzystne warunki skoro nie podpisała porozumienia, a następnie zawarła umowy o sprzedaży akcji, jak też aneksy do umów, w których zobowiązała się wypłacić odprawę w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia w przypadku rozwiązania umów o pracę przed umówionym okresem.

Dodatkowo należy wskazać, iż nawet jeśli zarząd spółki proponował takie warunki nie oznacza to, iż wyrażona została na nie zgoda. Z samego faktu prowadzenia negocjacji w tym kierunku nie można wyprowadzić wniosku, iż doszły one do skutku. Wręcz przeciwnie dokumenty przedstawione w sprawie świadczą o tym, że tak korzystne warunki nie zostały zaakceptowane, a prowadzone negocjacje nie przyniosły zamierzonych rezultatów.

Ponadto fakt, iż sam prezes spółki H. D. nie występował do spółki o tak wysoką odprawę świadczy o tym, iż zdawał sobie sprawę z tego, iż warunki nie zostały przyjęte i nie obowiązywały.

Pomimo obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. storna powodowa nie powołała w pozwie żadnych innych dowodów mogących potwierdzić, iż rzeczywiście ustne porozumienie miało miejsce i że strona litewska złożyła powódce oświadczenie o zmianie umowy w prezentowanej przez nią wersji. Natomiast dołączone do pozwu porozumienie, wobec braku jego sygnowania przez strony umowy, nie może świadczyć o zasadności powództwa. Może ewentualnie potwierdzić ono jedynie fakt, że zarząd spółki być może chciał tak korzystnych warunków, ale brak jest w nim jakichkolwiek dowodów na to, że zostały w takim kształcie uzgodnione i przyjęte. Te uzgodnione w negocjacjach zostały w ocenie Sądu wyrażone w aneksach przyjętych przez pracowników i samą powódkę.

Z tych względów powództwo należało oddalić.

Rozstrzygnięcie o kosztach zapadło w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348). Koszty procesu w kwocie 7.217,00 zł objęły wydatki poniesione przez pozwanego z tytułu zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Rozstrzygnięcie w pkt III wyroku uzasadnione jest treścią art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz. 594).

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w wyroku.

JK/bd